

"EDINOST"

izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **torih, četrkih in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50; za tri mesece . . . 3.— . . . 4.50; za pol leta . . . 6.— . . . 9.—; za vse leto . . . 12.— . . . 18.—. **Naročnino je plačevati naprej na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.**

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se račune po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu: ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema **upravitelstvo** ulica Molino pč. polo št. 3. II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprto reklama cije se prosto poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč“.

"Odgovor — pa ne „Il Mattinu“.

Pred par dnevi smo bili povedali odkrito in brez ovinkov svoje menenje o načinu, kakor je glasilo takozvanih tržaških konservativcev liberalne barve, „Il Mattino“, uvel svoje „novo življenje“. Ožigosali smo šarlatansko lice reklame toli na „Piccolovi“ kolikor na „Mattinovi“ strani, in grajali smo posebno, da je „Il Mattino“ postavil neslane dovtype in odurno prostastvo na mesto, kjer bi moral stati zaresen, resne politične stranke dostojen program. Vzkipelo pa je v nas sosebno zato, ker je „Il Mattino“ toli zlobno in zajedno neumno smešil jedinega zastopnika našega v poslanski zbornici na Dunaju, onega in istega Nabergerja, kojemu se sicer radi ližejo — tudi v današnjih dneh, seveda tako, da jih nikdo ne vidi — tudi taki ljudje, ki prisezajo na zastavo — politične neiskrenosti „Il Mattinove“.

Nam se sploh gabi takav ton v novinstvu, kakoršen je zazvenel v prvi številki prenovljenega „Il Mattina“; ali ako se poniža na takov nivo glasilo, o kojem je znano vsem, da ima zveze s krogi tržaškimi, kojih upliv na odločilne kroge dunajske je notorišk in splošno znan in ki morejo po takem mnogo škodovati tudi nam: tedaj nas še posebno veže dolžnost, da protestujemo proti smešenju naših zastopnikov in po istih tudi našega življa. Ravno one kroge, ki polnijo jasli „Il Mattinu“, veže bolj nego kogarsiboči prislovica „noblesse oblige“ — plemenitost naloga dolžnosti, in sicer tudi nasproti prvobitnemu prebivalstvu slovenske krvi na ozemlju tržaškem. Ker pa, sodeči po nastopanju njih glasila, si moramo misliti, da se dotični krogi bore malo zavedajo te svoje dolžnosti; in ker nam po svojih imenitnih zvezah lahko mnogo škodujejo se svojo uprav buršikozno lahko mišljenostjo glede na povspesevanje državnih koristi tu ob Adriji in morda tudi glede na namene sedanje avstrijske vlade, v kolikor se ti nameni dotikajo naše primorske politike, čutimo so primorane napisati nekoliko replike na odgovor, s kojim je „Il Mattino“ kritikiral dobljeno in zaslužno lekcijo. Naglašamo pa, da naše besede niso naslovljene na uredništvo imenovanega lista, ampak na one kroge, ki se moralno odgovorni za skoke „Il Mattinove“.

PODLISTEK.

1)

Gospa Olga si išče tajnika.

(Črtica)

„Išče se starejši visokošolec, ki bi hotel službovati kot sekretar gospe Olge Dornove: I. Franov Ring, hšt. 7, mezzanin, vrata 9. — Ponudbe katoliških kompetentov sprejema gospa vdova sama danes dopoldne od 10. do 12. ure. Zahteva: posebno krikupljiva zunanost. Hononar: stanovanje, hrana in 60 gld. mesečnine.“

Ta anonca je bila zapisana na črni deski pred pisarno modroslovskega dekanata na dunajskem vseučilišču.

Trop akademikov različnih starostij z razno-bojnimi trakovi in čepicami je stala ter se prerivala pred njo, zbijaje med homerskim smehom frivolne in neslane dovtype nad oglasilom.

„Tajnik, — hm, hm! — Da bi mi le ne branili moji strogo moralistični nazori, koje gojim glede takega „korespondiranja“ z mladimi vdovicami, takoj bi . . .“, vpil je ostrim, hreščečim

„Il Mattino“ pravi sicer, da hoče govoriti povsem kratko toda odkrito, vzlic temu mu je narasel odgovor do precejšnjih demenzij. Ne vemo pa, kako bi sodili: ali se ga je res kaj prijel lekcija, ki smo mu jo dali, ali pa mu je ista — in mnogi sodijo, da je ta poslednji slučaj verjetniši — dobrodošla, da more na podlagi iste delati poklone pred italijanskim radikalstvom, češ: Poglejte me sinovi avite colture, kakov kavelj sem; pogledajte, kako jim imponujem tem kreaturam inferijornega plemena Slovencev!

Toda to nas ne briga toliko, ampak nam je le do tega, da se razmere, stranke, osebe in težnje v tukajšnjem življenju ne kažejo drugačne, nego so v resnici.

V prvo jemljemo na znanje izjavo, da „Il Mattino“ nikakor noče škoditi „Piccolu“. O tem smo prepričani tudi mi in tudi nismo hoteli trditi kaj takega. Ta izjava „Mattinova“ podpira ravno trditev, da pravzaprav ni nikake razlike v mišljenju med „Piccolom“ in „Mattinom“. oziroma onimi, ki stoje za njiju hrbiti. Saj smo rekli v svojem članku, da gospoda „Mattinova“ potrebujejo le navidezni uspehi; nočejo škodovati italijanskemu radikalizmu, ampak le delajo se tako, kakor da bi hoteli kaj doseči. „Il Mattino“ nas je torej slabo umel.

Konstatujemo nadalje, da „Il Mattino“ niti noče tajiti, ampak se baha se, da ima tisočake na razpolago, kar je zopet v dokaz o njegovih zvezah, kojih smo omenili že gori. Moti pa se, ako meni, da ga zavidamo na teh tisočakih. O ne, nam stoji na strani nekaj družega, ki je politiku in časnikarju trdnja moralna zasloba: svoje lastne prepričanje in vera v pravičnost stvari, za katero se borimo. To prepričanje nam je ljubše, nego pa vsi tisočaki „Mattinovi“. Sicer pa nismo hoteli reči, da so gmotne podpore za politično delovanje nemoralne že same na sebi, ampak obžalovati moramo — in to mora obžalovati sleherni dobro-misleči — ako se tisočaki uporabljajo kot pesek v oči nepoznavalcev odnošajev in ako se s tisočaki podpirajo glasila, ki na nečuten način zasramujejo, če tudi politične nasprotnike, ali vendar poštenjake, o kojih državljanski lojalnosti nima nikdo pravice dvomiti; in ako se potem taka glasila še

glasom majhen, mršav, širokopleč visokošolec ter prešerno potrkaval se svojo kratko, a debelo batino po deski. Imel je velik, orlovsko zakrivljen nos in ogljenočrne oči nesramnega pogleda.

„He, he, — gospod kolega Veilchenduft!“, rogal se mu je mlad burš z zeleno čepico na glavi in s svileni prusko trobojnico preko prs; — „samo katoliški akademiki imajo pravico do te pečenke, — in prikupljiva zunanost se še posebno povdarja! Taceas torej, amice Mozes!“

„Ha, ha! — Taceas obrezanec!“, završalo je nakrat od vseh strani med bučnim krahotom.

To pa je bilo užaljenemu Židu proveč. Razjarjen je planil k predznamenju buršu, hoté ga oplaziti se svojo batino, a burš je spretno pariral njegov udarec se svojim bumlarjem ter mu po bliskovo priložil par gorkih klofut, da je padel židu klobuk raz glavo ter se pokazala velika pleša.

„Apaga satanas!“ — „Udri čifuta, — udri!“ — in pok, pok! so deževale palice in pesti po Veilchenduftovih plečih, da se je židova razjarjenost v hipu spremenila v strahopetnost ter jo je

ponašajo, da vrše — patrijotško delo! Zakaj pa „Il Mattino“ molči kakor grob na očitanje popolnega pomanjkanja zaresnosti in dostojnosti ter na očitanje prostastva nasproti posl. Nabergerju? Na to stran bi trebalo temeljitega opravičenja.

Iz kratka: „Il Mattino“ je nanizal sicer cel kup fraz o svojih vrlinah, ali konkretnega ni navel ničesar, kar bi moglo opovreči naša očitanja.

Le na onem mestu, kjer zagovarja lojalnost italijanskega ljudstva in pa nedolžnost — Lege Nazionale, postal je nekoliko stvarniši.

Postavlja se po robu namišljenemu očitanju, da Italijani teh pokrajin ne bi bili lojalni državljani. „Il Mattino“ pobija nekaj, česar mi niti trditi nismo. Nikdar nam ni prišlo na misel, da bi pisali „insinuacije“ proti italijanskemu ljudstvu kot takemu; trdili pa smo, in od te trditve se ne odmaknemo ni za las, da oni, ki imajo krmilo v rokah v italijanskem taboru, niso „baš uzor avstrijskega patrijotizma“. „Il Mattino“ vendar ne bo hotel, da bi mu tu navajali stvari, ki so znane vsakemu otroku.

Z vso odločnostjo globokega svojega prepričanja in na podlagi gole resnice moramo pa protestovati proti načinu, kakor „Il Mattino“ brani „Lego Nazionale“, zlasti pa protestujemo, da „Lego Nazionale“ vsporeja z našo družbo sv. Cirila in Metoda. Naša družba je res šolska družba, ker skrbi za vzgojo svojih lastnih slovenskih otrok; Lega pa ima na sebi vse znake politične družbe, kajti ustanovlja svoje italijanske zavode med Slovenci in Hrvati in za slovenske in hrvatske otroke!! „Il Mattino“ naj nam le navede jeden sam slučaj, ko je naša družba lovila laške ali nemške otroke, mi pa lahko dokažemo celo vrsto uzgledov, da je delovanje Lega nepretržno lovenje — naših otrok. Koga hočete varati s tem, da postavljate v jedno in isto vrsto obe ti društvi? One seveda, ki ne poznajo razmer. In proti temu moramo protestovati. Ako bi ne storili tega, zanemarjali bi svojo dolžnost.

„Il Mattino“ pravi, da hoče vsikdar zagovarjati zakonitost ter da hoče nastopiti tudi pri Legi, ako bi ista kedaj prekoračila meje zakonitosti. O navdušenju Lega za zakonitost se

skokoma odbrisal pred svojimi smejočimi se napadniki. A tudi strastni antisemitje so se na to naglo razpršili na vse strani, da ne bi kakov pedel zapazil njihovega ravnanja, s katerim so prekršili vseučiliški red, ki grozi z relegiranjem za vsako zaušnico v auli...

V tem pa je stopil pred desko krepak, visoko-stasen mladenič kodratih las, junaško navihanih brk in lepega, zdravo zardelega obraza. Vsa njegova zunanost je kazala zdravje, ki se je družila z odločnim, samozavestnim nastopom. Temno oko mu je bliščalo izpod gostih obrvij kot sokolu.

„Izborna prilžnost! Moji dolgovi, — — da, takoj poskusim!“, govoril je sam seboj, zavrtel se na peti ter odšel brzih korakov.

Že je bil blizu zgoraj omenjene palače, ko se vstavi pred oknom izložbe velike prodajalnice, v katerem se je zrcalila njegova postava.

„Vraga, — ostuden vtis napravim s svojo oguljeno obleko! — Kaj storiti? — da bi šel domov, — prehitil me kdo drugi; — heureka!“

(Konec prih.)

nočemo prepirati z „Mattinom“, ampak konstatujemo raje, da je „Lega“ naslednica one „Pro Patrie“, koja je razpustila osrednja vlada na predlog namestništva tirolskega — menda ne za to, ker se je imenovalo društvo pretesnosrčno držalo v mejah zakonitosti!!!

Niti v ljubezen „Mattina“ do zakonitosti ne moremo prav verjeti, ker sicer ne bi mogli razumeti strupenih napadov na Nabergoja. Dokažite nam, o gospoda, da so zahteve v govorih drž. poslanca Nabergoja le jedensamkrat prekračile meje zakonitosti, navedite le jeden sam slučaj, da to, kar je zahteval Nabergoj, ni bilo utemeljeno v osnovnih zakonih avstrijskih: to nam dokažite, vi, ki baje toli goreče ljubite zakonitost, pa bomo spokorjeno poslušali tudi vaše napade na zastopnika tržaških Slovencev! Dotlej pa bomo vsikdar nastopali proti napadom z vaše strani in smatrali bomo, da vse tisto vaše navdušenje velja le taki zakonitosti, kakoršna cvete in rase v vrtu — „Lege Nazionale“! Ali ni komedija — vprašamo konečno — ako se kdo navdušuje za „zakonitost“ pri Legi Nazionale, pri tem pa zbija neslane šale iz onih, ki v parlamentu nastopajo kot zagovorniki — zakonitosti?!

Politiške vesti.

V TRSTU dne 9. januarja.

Deželni zbori. Včeraj so torej otvorili zasedanje deželnih zborov v Trstu in Poreču. V Trstu se je stvar vršila gladko, ker ni bilo nikogar v zbornici, proti komur bi bili mogli demonstrovati — olikanci na galeriji. Vendar pa je bil deželni glavar Pitteri dokaj bojevit v svojem pozdravnem govoru, — kajti po njegovem mnenju obstoji nasprotje med zavednostjo in zvestim spolnjevanjem svojih dolžnosti na strani večine in pa ne baš tako dobro voljo vlade, koji je očital g. dež. glavar, da le prerada molči na sklepe deželnega zbora. Le škoda, da nam ni pojasnil gosp. deželni glavar, kakó je deželni zbor varoval tudi moralne koristi prebivalstva slovenske narodnosti v tej mestni pokrajini. K sreči imamo nekoliko podatkov o tem kočljivem vprašanju v izjavi naših zastopnikov, priobčeni te dni v „Edinosti“. G. deželni glavar je naglašal dolžnosti zbornice: da naznanja potrebo novih železniških zvez in poboljšanj v mestnem življenju, da skrbi za javni pouk, da varuje občinsko avtonomijo, da skrbi za zdravstveno stanje itd. To bi bilo vse prav in lepo; le tam, kjer je govoril o stoletja starih narodnih pravicah, bi bili želeli, da bi opozoril zbornico, da poleg teh „stoletja starih narodnih pravic“, obstojé v Avstriji še neke druge narodne pravice, ki so last vseh narodov — to so one pravice, ki so zapisane črno na belem v ustanovnih zakonih te države, zasnovanih menda tudi zato, da bi se izvrševale tudi v praktičnem življenju, nikomur v škodo, a vsem na korist! Na to je menda pozabil gosp. deželni glavar, kakor italijanska gospoda kaj rada pozablja, da imajo med seboj tudi slovenske — davkoplačevalce.

Zastopnik vlade, gosp. baron Conrad, je zagotovil zbornici podporo vlade, kakor hitro bodo to zahtevale dobro utemeljene koristi te mestne pokrajine. Dobro, vlada naj izvrši, kar je tu zagotovila, a pazi naj, da se bodo jednako merno pospeševale dušne in gmotne koristi vse pokrajine, torej tudi obeh narodnosti. Le lepo izvajajte v praksi, kar nam obečate z besedami in videli boste, kaki dobri prijatelji postanemo sčasoma.

V deželnem zboru istrskem pa se je že v prvi seji pričelo „veselo življenje“. Prišlo je, kakor drugače ne more biti, kjer je na jedni strani manjšina, ki se ne le zaveda svojih pravic in svojega dostojanstva, ampak koji je neupogljiva volja za najodločnijo borbo za ta svoja prava in svoj ugled, na drugi strani pa večina, ki meni, da je načelo beati possidentes že zadosten naslov za vsa mogoča nasilstva.

Otvorenje deželnega zbora istrskega je zadobilo letos posebno pomembnost, ker je prihitel tja doli sam cesarski namestnik. To je menda nekako znamenje, da so na Dunaju jeli res obračati nekoliko več pozornosti tej naši južni pokrajini.

Mi se moramo le veseliti temu. Kajti čem jasneje bode pri nas, tem lažje bode spoznavala osrednja vlada nas in — one druge.

Pozdravljaj g. cesarskega namestnika ne bi imeli česa prerekati, posebno pa soglašamo z mnenjem, da bi se dalo marsikaj doseči pri dobri volji za spoštovanje pravic vsakogar, za izpolnjevanje opravičenih zahtev in poštovanje resničnih odnosov.

Tudi to beležimo zadovoljstvom, da je gosp. namestnik spregovoril par besed tudi v hrvatskem jeziku. Samo na sebi je seveda to prava malenkost, ali kot znamenje nastopajočega preobrata v mišljenju gospode na Dunaju bi radi pozdravili tudi to malenkost.

V taboru naših drugorodnih nasprotnikov nam seveda ni pričakovati preobrata v mišljenju, kajti tam ni niti sledu tiste dobre volje, o kateri je govoril njegova ekselencia g. namestnik. O tem nam je pričal že pozdravni govor g. deželnega glavarja Campitellija. Kake „volje“ so italijanska gospoda, označil je deželni glavar lapidarno z izrekom, da njegov program je njegova prošlost. V prošlosti pa so se dogodile take gorostasnosti proti zakonom enakopravnosti, da se je Njegovo Veličanstvo čutilo primorane kaznovati deželni zbor z razpuščenjem. In to, kar je dalo povod najstroži kazni, ki more zadeti koji parlamentarni zastop, to je gospodi — program za bodočnost. Kaj naj si mislimo za božjo voljo, ako deželni glavar zatrja v jedni in isti sapi, da ga bodo vodili zakon, ozir na blaginjo dežele in nepristranost, potem pa zahteva vendar, naj se poslanci poslužujejo pri razpravah le italijanskega jezika, koja zahteva je v dijametralnem nasprotju z določili ustave in zakonov. Zgovarjal se je sicer, da je to potrebno, da se bodo poslanci lažje razumeli; ali odgovori naj nam, kje je zapisano, da se ravno jezik večine prebivalstva mora umakniti pred jezikom manjšine?!

Koliko korektnije je bilo stališče, na koje se je bil postavil namestnik deželnega glavarja, posl. dr. Stanger, ki je izustil svoj govor v hrvatskem in italijanskem jeziku ter je zagotovil, da se bode — ako bi mu bilo kedaj voditi razprave — ravnal po določilih deželnega in poslovnega reda, mesto da bi se bavil s privilegiji, ki niso zapisani — nikjer.

Uprav v bengalskem svitu je pokazal mišljenje italijanske gospode posl. De Franceschi se svojim protestom proti temu, da je namestnik deželnega glavarja pozdravil zbornico najprej v hrvatskem in potem še-le v italijanskem jeziku. Tu jih imate: to jim je popolnoma prav, da deželni glavar popolnoma prezira ozire, ki jih je dolžan do manjšine v zbornici, ter do jezika večine prebivalstva v deželi, drgnejo se pa ob druge, ki sicer ne prezirajo jezika manjšine v deželi, ki pa vendar pri tem mislijo tudi nase. Sami brezobzirni do skrajnosti, zahtevajo pa zase vseh mogočih cizrov; sami neobčutljivi do pravic drugih, so pa silno občutljivi, ako si le domišljajo, da jim je kdo skrivil le jeden sam las. Gosp. posl. Spinčića seveda ni stalo truda, da je po zaslugi ožigosal take čudne nazore o medsebojnih pravicah. Lekcija je že morala biti izdatna, ako si predsednik ni mogel drugače pomagati, nego da je Spinčiću vzel besedo. Najgorenkeji požirek so pa morali pogoltniti na zadnje: deželni glavar je prijavil cesarski odlok, skaterim se razveljavlja sklep prejšnjega deželnega zbora, po katerem bi se smeli postaviti predlogi in interpelacije le v italijanskem jeziku. V tem cesarskem odloku je najbolji odgovor — prošlosti g. dež. glavarja in njegove stranke.

Današnji listi donajajo vest z Dunaja, da je namestnik Rinaldini dobil nalog, naj takoj razpusti deželni zbor, ako bi se ponovil sklep, da je le italijanski jezik razpravni jezik zbornice. G. grof Badeni da mu je dal nalog, da mora čuvati jednako pravnost jezikov v deželnem zboru istrskem.

Tako poročajo celó italijanski listi, menimo torej, da mora nekaj biti na stvari. Saj pa je tudi zadnji čas, da bi kompetentni krogi jeli zaresno opominjati gospodo, da Istra še vedno leži v mnogojezični, najmanje pa italijanski Avstriji, ter da posebne svoboščine za posamične narode ali stranke niso na svojem mestu v ustavni državi.

Obnovljenje pogodbe z Ogersko. V nekem ogerskem listu čitamo, da si tostranska vlada prizadeva, da bi se prispevek z Ogerske strani povišal za jeden in pol odstotka, kar bi znašalo komaj nekaj čez 2 milijona goldinarjev, in to bi gotovo značilo pravo — beračijo v primeri z ogromno svoto ukupnih stroškov. Vladi je očevidno namen ta, da bi z jedne strani pomirila razjarjene duhove v tej polovici — češ, za sedaj smo že nekaj dosegli —, na drugi strani pa hoče zopet ohraniti ogersko vlado — pri dobri volji. Ogerska da je pripravljena privoliti v tako povišanje prispevka na njeni strani, toda le s tem pogojem, da se jej v svoto uštejeta ona dva milj., koja mora še posebej plačevati kot prispevek za vojno krajino. Na ta način bi dosegli navihana gospoda madjarska, da bi se jim pravzaprav nič ne povišalo, kajti urejeno bi bilo tako, da ona dva milijona, koja nam je milostno dala ogerska desnica, bi nam pa spretna izmaknila ogerska levica. Ti pa znajo vsikdar prirediti stvari tako, da padejo — če že ni drugače, da morajo pasti — na mehko stran. Mi seveda ne bi mogli biti zadovoljni s takim povišanjem, ker vemo, da bi se v razmerju prebivalstva in vseh drugih odnosov ogerski prispevek moral povišati najmanje za 13½ odstotkov, ne pa za, 1½ ali 2.

Organizacija krščansko-socijalnega delavstva. Dne 4. t. m. bil je na Dunaju shod krščansko-socijalnih delavcev, pri katerem se je določila trdnja organizacija somišljenikov. Zastopanih je bilo 16.000 krščansko-socijalnih delavcev. Shoda se je udeležilo tudi več poslancev, med njimi tudi dr. Lueger in princ Lichtenstein. V govoru somišljenika Axmanna so bili posebno markantni oni odstavki, v kojem napoveduje vojno socijalni demokraciji. Axmann je ostrimi besedami grajal socijalno demokracijo, ker hoče odstraniti od vzgoje vero in moralo. To postopanje socijalne demokracije da ima le ta namen, da delavsko gibanje prav za prav ne bi nikdar prešlo do pravega vspela in to na korist nekega tretjega sovražnika. Tu je govornik očevidno mislil na dejstvo, ki je naglašamo tudi mi vedno in vedno, na dejstvo namreč, da je sedanje socijalno demokratično gibanje brezpogojno pod vplivom velikega kapitala — to je svojega lastnega, najhujšega sovražnika. To je sicer nezmisel, a ta nezmisel je postala, žal, gola resnica, kar pa priča — to treba pripoznati — o izborni navihani taktiki glavnih predstaviteljev velikega kapitala. Ako kdo res še ne ve, ponavljamo še enkrat na tem mestu, da je židovski milijonar Singer v Berlinu — jeden voditelj socijalne demokracije na Nemškem! Z ozirom na to ravnokar navedeno dejstvo, je naglašal govornik Axmann, da morajo delavci delati na to, da se izjalovi ta izborna preračunjena taktika njih — nasprotnikov. V ta namen se mora vse delavsko gibanje postaviti na krščansko socijalno podlagu.

Vsega uvaževanja vredne so bile tudi nekatere izjave princa Lichtensteina, ki je priporočal delavcem, naj žive vsikdar v lepem soglasju z drugimi sloji ljudstva, kajti — rekel je — ni res, da bi bilo delavstvo jedini stan, ki obstoji — a mi bi bi pridejali: ki trpi. Na drugi strani pa ima delavstvo seveda pravico, da samostojno brani svoje posebne koristi. Na jedni strani treba torej soglasja z drugimi sloji, na drugi pa samostojnosti delavstva.

Shoda se je udeležil tudi znani in toli preganjani pater Stojalovski iz Galicije.

O Židovstvu piše „Učit. Tov.“ : Razun drugih nasprotnikov imamo pa Slovenci še jednega, ki je tudi nasprotnik naših nasprotnikov, t. j. židovstvo. Govori se sicer med nami, da pri nas ni židov v toliki obilici, kakor n. pr. pri Nemcih, da je tedaj potrata časa, baviti se s tako zvanim židovskim vprašanjem. Toda motimo se. Če ravno ne vidimo dan na dan židovskega nosu med nami, vendar čutimo dan na dan mogočno židovsko roko, in židovski vpliv ravno tako, kakor drugi narodi.

Le pogledjmo malo okoli sebe. Naši najdivnejši kraji, kakor n. pr. Bled z okolico je v židovski posesti, tržiška okolica je v rokah žalibog krščenega žida, itd. Ali ne zarosi vsacemu poštemu rodoljubu oko, ali mu ne zatregeče srce, da ni več naše to, na kar smo posebno ponosni. Najkрасnejši slovenski kraj je v židovskih krempljih. Ali ni zadosti že to, prestvariti največega humanitar-

nega sanjača v najhujšega antisemita? Ali bomo morda še le takrat protisemitje, ko kupijo židi celo slovensko zemljo?

Potem pa še dalje! Vino, koje se toči po največ gostilnicah naših, je izdelek (ne pridelek) zagrebških in ogerskih židov; brnsko sukno, koje se tudi razpečava med nami, je tudi skoro vse židovski fabrikat, kajti tri četrtine vseh suknarjev v Brnu je židov. Dalje moka, koje kupujemo, semleta je največ po židovskih mlinih, in žito, koje prodajamo mi, kupuje zopet žid, ter je prodaja zopet za dobiček. Tedaj v gospodarskem obziru odvisni smo popolnem od židov, kakor so sploh vsi evropski narodi.

Pač proti židovstvu ne bomo opravili Slovenci sami ničesa. Premogočni so židje. V to bi bilo treba združenja vseh evropskih narodov, ki imajo trpeti od židovske moči. A tu se vi i ravno onemoglost teh narodov. Namesto da bi šli skupno v boj proti temu vseobnemu nasprotniku, kavsajo in ravsajo se med seboj, cepijo dlako, ter skušajo škodovati drug drugemu v vsacem obziru. Podpihuje jih v to zopet tudi največ židovski časnikar, podpira jih sem ter tje židovski kapital — žid se pa smeje.

Neki nemški poslanec izjavil se je nekoč: Jaz sem protisemit, ker sem narodnjak! Z naroda stališča v prvi vrsti bi morali tudi mi to biti, kajti nikdo ni naše narodnosti bolj blatil, nego židovski listi in ž njimi v družbi zalibol, tudi tako zvana krščanska nemškonacionalna papirnata glasila. V drugi vrsti nam je pa potreben protisemitizem z gospodarstva stališča, kajti žalostno, jako žalostno je tam, kjer je merodajen v gospodarstvenem obziru le žid, kakor n. pr. v Galiciji, Bukovini in na Ogerskem.

Vrhni glavar denarne aristokracije, sloviti baron Rothschild, obiskal je te dni gospode ministre ogerske, mudeče se na Dunaju. S tem pa nismo hoteli reči, da se je šel pokloniti njih ekselencam, ampak sodimo po namenu tega sestanka, da so se ekselence globoko klanjale Rothschildu. Ekselence, oziroma ogerska vlada potrebuje nekaj več drobiža za milenijske svečanosti in ob takih prilikah je navadno hitro pri rokah „dobrotnik“ Rothschild, pri čemer je pa seveda vsikdar toli previden, da ne pozabi na-se! Take igrače, kakor so milenijska razstava in druge slavnosti, ki se imajo uprizarjati v Budimpešti v zvezi s to razstavo v ta namen, da bode svet strmé občudoval, česar v resnici ni: uprav rajsko blagostanje na Ogerskem; take Potemkinove vasi stanejo seveda nemalo denarja in zato trebajo ogerske ekselence posojilca 300 milijonov goldinarjev. To posojilce naj preskrbi zlatom okovani Rothschild. Temu poslednjemu so take usluge le igrača; ogerski davkoplačevalci se bodo seveda pozneje potili vsled take prevelike dobrotljivosti Rothschilda, da jim bode gorje! A kaj to dé? Samo da je zadovoljen Rothschild, saj potem so zadovoljni tudi vsi oni, ki delajo sedaj lepo in slabo vreme v obsežju krone sv. Štefana — krivi nosovi!

Bolj in bolj se človeku uriva prepričanje, da je take usojeno narodu madjarskemu, da mora priti do groznega poloma. Moralni stebri, na katerih jedinih more in mora sloneti obstanek in napredek slehernega naroda, so že porušeni med Madjari; ako je res, da glavnega pogoja svojemu obstanku mora iskati sleherni narod v svojih lastnih duševnih vrlinah, potem smemo reči, da narod madjarski se je že odpovedal temu pogoju, kajti ta narod ni več sam gospodar svoji usodi, ampak vodijo ga poznani tuji življi; ti življi skrbje, da narod madjarski — prav kakor v Italiji — ne more priti do spoznanja, da se bolj in bolj bliža gospodarskemu polomu: ob blišču raznih slavnosti in ob hrupnih pojavih vsemi mogočimi sredstvi negovanega šovinizma in fanatizma madjarskega, pozablja ta narod, da ves ta mamljivi blesk ni namenjen le v prevaro ostale Evrope, ampak v prvi vrsti v prevaro njega samega, naroda madjarskega. To je tudi namen sedaj predstojee velike milenijske razstave. Z ogromnimi stroški hočejo pričarati pred oči veliko fikcijo, koje bodo nazivali uprav madjarsko bahatostjo: fenomenalni napredek naroda madjarskega.

Milenijska razstava stala bode državo ogersko — le žal, da se bodo pri tem morale potiti tudi nemadjarske narodnosti! — veliko milijonov,

v Budimpešti se bodo slavile prave orgije narodne nestrpnosti in slepe bahatosti, konec vsemu pa bode — kakor rečeno — strašen polom! Gorje narodu, ki preceňuje svoje gmotne in duševne sile!

Trozveza se baje — maje. „Wiener Journal“ je izvedel, kakor pravi, iz diplomatskega vira, da je vsled srditega nastopa nemškega cesarja Viljela proti Angliji ob uprašanju transvalskem močno ozlovoljena zaveznica v trozvezi — Italija. Z ozirom na svojo nesrečno afričansko vojsko je namreč Italija kolikor toliko navezana na prijateljstvo Anglije, in jej je seveda prišlo jako navskriž, da je nje zaveznica Germanija tako odločno stopila na prste prijateljici Angliji. Pri naših poznanih nazorih o trozvezi ne treba naglašati posebno, da bi le želeli, da Italija izvrši svojo grožnjo, to je, da odmakne svoje „prijateljstvo“ tudi Avstriji ter da posveti Angliji vso svojo ljubeznjivost in vse svoje zares „drago“ zavezništvo.

Vrenje v južni Afriki. Poveljnika angleške čete, ki je udarila na transvalsko tla, Jamesona, obsodilo je sodišče na smrt, toda predsednik Krüger ga je pomilostil. Istega so že izročili angleškim oblastim Kaplanda. V Afriki sami je ponehala napetost, tembolj pa narašča nasprotstvo med Angleži in Nemci. (Glej razne vesti.) Iz Londona javljajo celó, da angleški listi naznanjajo debelimi črkami, da se Anglija pripravlja na vojsko proti Nemčiji. Menimo sicer, da stvari ne dozore tako daleč, vendar pa so že take govorice same ob sebi znamenja sovraštva Angležev proti Nemeem. Posebno je razburila Angleže vest, da so se v luki Lorenzo Marquez izkrcali nemški pomorščaki, namenjeni v Transvaal. To da je huje tolovajstvo, ker je izšlo od redne vlade, nego pa ono Jamesona.

Različne vesti.

Nadvojvoda Josip in soproga odpotovala sta včeraj z Lloydovim parnikom „Kleopatra“ iz Trsta v Aleksandrijo. Visoka dvojica potuje pod imenom „grof in grofinja Miklos“. Spremstvo njiju ces. in kr. Visok. sestavljeno je večinoma iz Madjarov.

Imenovanja pri financ. Izmed osebja za evidenco katastra o zemljiškem davku imenovani so: Nadzornik Viljelm Schneeweiss višim nadzornikom v VII. pl. razredu, geometra I. razreda Vaslav Naležnik in Hanibal Mlaček višima geometroma II. razr. v IX. pl. razredu. — Nadalje so imenovani: carinska oficijala Lucijan Albieri in Henrik Hartmann oficijalima pri višem carinskem uradu, carinska asistenta Anton Pavanello in Henrik Rella pa carinskima oficijalima.

† Dr. Josip Maurovich (Mavrovič), bivši večletni župan Goriški, umrl je včeraj po dolgotrajni bolezni.

O pogrebu dr. Klaiča čitamo v „Hrvatski Domovini“: Globoko sožalje, katero je po vsej Dalmaciji izzvala smrt nenadomestnega narodnega prvoboritelja in razumnika, ki je s tovarišem Pavlinovićem Dalmacijo povrnil hrvatsstvu, videti bilo je tudi ob potu, kjer so nesli mrtve ostanke k večnemu počitku. Iz Konavla šla je velika deputacija Konavljjanov — med temi šest Klaičev — v Zader, da spremi in nosi truplo pokojnikovo. V Zader prihitelo je sila ljudstva iz vse okolice ter razne deputacije in društva iz vse pokrajine. Krsto nosili so Konavljani v bogati narodni opravi, posrebrneni in pozlačeni, katera vsaka je stala nad 600 gld.

V cerkvi je blagoslovil truplo nadbiskup Rajčević. Na obrežju zbralo se je med tem okolo 8000 ljudi. Govorila sta Borčić in Ivčević, a od ihtenja nista mogla završiti. Pokojnikovi obitelji došlo je nad 2000 brzojavnih sožaljk. Na brzojavni postaji morali so pomnožiti osebje. V Split dospelo je truplo ob 8. uri zvečer. Ljudstva bilo je ogromno. Hrvatska glasba svirala je mrtvaško koračnico, a društvo „Zvonimir“ prepevalo je pesmi žalostinke. S parnika je izustil govor načelnik Mangier. Spljet bil je ves v črnem. Iz Spljeta dospel je parnik v Dubrovnik 6. tek. m. zjutraj. Ves Dubrovnik vdeležil se je spreveda, izvzemši avtonomaško glazbo. Društva bila so pod črno prepreženimi zastavami. Po nalogu občine bile so užgane s črnim pajčavljanim preprežene svetiljke povsodi, koder se je pomikal spreved. Nedogledno dolga vrsta občinstva spremila je pr-

vaka do gomile. Na grobu sta govorila Milić in Čingrija . . . Tako so o splošnem sočustvovanju dne 6. t. m. ob 3. uri popoldne položili k večnemu počitku moža, čigar ime zapiše zgodovina v svojo knjigo, a hrvatski narod v svoje srce, da se mu oddolži za ono, kar mu je ta prvi njegov sin izvojeval. Večen mu spomin in hvala v narodu!

Posnemanja vredno. Znano je v obče, da se tržaška bolnišnica obrača zbok pristojnosti vsacega sprejetega bolnika v dotično občino in pači naše slovenske priimke, po svoje — italijansko. Prav drago nam je zabeležiti, da neka županstva okraja sežanskega zavračajo v novjšem času pristojnost vseh takih oseb, katerih imena niso pravilno pisana po našem pravopisu. Tako naj bi postopala vsa županstva!

Novo sodišče za Breg in okolico. Pišejo nam: Slavna c. kr. vlada namerava torej ustanoviti posebno sodišče za Breg in okolico, sedežem v Dolini ali v kateri koli drugi vasi Brega. V dosego tega namena so odposlale svoje prošnje visoki c. k. vladi podobčine dolinske, dekanske in miljske županije, da bi jih ista odcepila od sodišča (in davkarije) v Kopru ter jih priklopila novemu sodišču v Bregu. Sedež sodišču pa naj določi visoka vlada.

Z ustanovitvijo novega sodišča za Breg ustreže visoka vlada posebno prebivalcem Brega in Krasa ter jim povrne to, kar se jim je odvzelo v prvem četrtletju tega stoletja, ko se je namreč preneslo sodišče iz Brega (Robide), v daljnji odtujeni Koper. Od takrat so morali naši ubogi ljudje delati toli dolgo pot v svojih sodnih, davčnih in drugih poslih, dočim so imeli v prejšnjih stoletjih, dokler je Breg pripadal tržaški okolici, do l. 1414, svoje kriminalno sodišče v Trstu, potem pa v gradu na Strmci, in slednjič, potem ko se je porušil ta grad, v Robidi (Fünfenberg) do leta 1825.

S preseljenjem sodišča v oddaljeni Koper, leta 1825, se je dogodila velika krivica slovenskemu ljudstvu Brega, kajti romati so morali ob raznih svojih poslih po 3, 5 in več ur daljave. A ne le to, ampak v mestu koperskem slovenski jezik (in noben drugi neitalijanski jezik) ni našel nikdar prijaznega odmeva. Ni ljudstvo, ni uradniki se nikakor niso hoteli spoprijazniti z našim slovenskim življenjem, dasi je slovensko ljudstvo donajalo Koperčanom velikih gmotnih koristij. Brežani so se namreč zamerili Koperčanom že v letu 1848., ker politične težnje poslednjih so naletale na gluha ušesa med lojalnim ljudstvom slovenskim.

Ako se ustanovi sodišče v Bregu, prenehajo te neprijetne razmere za naše domače ljudstvo in ta sprememba bode blagodejno uplivala na gmotni in duševni razvoj ljudstva, katero željno pričakuje ustanovitve namerovanega sodišča za Breg in okolico.

Zaveza veteranskih društev na Primorskem. Z ozirom na nedavno v našem listu priobčeno poročilo o občnem zboru omenjene zaveze naprošeni smo popraviti, oziroma pojasniti: Podpredsednik major Chiurkow (na Chiurko) govoril ni le nemško in slovensko, ampak nemško, italijansko in slovensko. Svoj govor izustil je namenoma v treh jezikih, ker veteransko društvo ne mara zanemarjati nijedne narodnosti, katerih pripadniki so člani veteranskega društva.

Lepa misel. Pišejo nam: Leta 1905. nameravajo prirediti v Pragi vseslovensko narodopisno razstavo. Gotovo bode to zanimalo vsakega zavednega Slovenca, in rad bi se sleherni udeležil te razstave. Ali, ali! kje bode pa denar za stroške? Temu se da pa tako pomoči: Vsaki naj si v ta namen omisli pušico, v katero naj, počenši z novim letom 1896, uloži vsaki dan 1 novčič. Ker je tja do 1. avgusta 1905, ko bode čas iti v Prago, 3501 dni, tedaj bi se nabralo tako v tem času okroglih 35 gld., kar bode mislim zadostovalo za vožnjo. Kdor hoče nadalje prihraniti kaj za druge stroške ob času bivanja v Pragi, uloži naj vsaki nabrani goldinar sproti pri poštni hranilnici, ali bolje pri kakem domačem denarnem zavodu, od kojih udobi 7 do 9 goldinarjev obresti. Tako bi narasla svota do 44 gold. Ako bi pa primanjkovalo še kaj malega, naj si pa vsaki po svoji moči pomore. Misel je dobra, le dobre volje je treba, pa pojde.

Jeden novčič na dan zmore sleherni siromak,

če tudi zasluži samo 30 kr. na dan. Pa tudi drugi, ki ne služijo, in ki žive od drugih dohodkov, n. pr. kmetje in drugi, lahko isto store, in tako naraste svota brez nikake žrtve in vesel bude slednjič vsakdo, ako si bude mogel ogledati, ne samo razstavo, ki bude vsakako velezanimiva, ampak tudi divno, zlato slovansko Prago. Poleg tega bude videl še drugih mest n. pr. Dunaj in druga.

Na ta način bi se moglo udeležiti bodoče vse-slovanske narodnepisne razstave v Pragi — več tisoč Slovencev.

Tako ogromno število romarjev skoro istodobno, bi imponovalo, in svet bi doznal, da smo i mi na svetu.

Marsikateri povpraša morda: kdo bo pa živel do takrat? Jaz pa odgovorjam, da, ako kdo ne doživi, naj prihranjeno zapusti družbi sv. Cirila in Metoda!

Toraj na delo! Jaz sem že pričel.

V Trstu v decembru letu 1996.

Nekdo.

Pevsko društvo „Adrija“ v Barkovljah priredi v nedeljo dne 12. t. m. v dvorani gostilne g. Starca, (na prosoški cesti) svoj plesni venček. Začetek ob 4. uri in pol. — Posebna vabila se ne bodo razpošiljala.

Predsedništvo čitalnice v Dekani nam javlja, da se je odložila veselica, napovedana za dan 12. t. m.

Delovanje zdravniške postaje tržaške. Tekom meseca decembra min. l. iskale so stranke pri tukajšnji zdravniški postaji v 647 slučajih pomoči in sicer v 384 sl. pri postaji sami, v 263 sl. pa so morali zdravniki izven postaje v pomoč. Največ opravka imela je postaja v omenjenem mesecu dne 16. (29 slučajev), razmerno najmanj pa dne 5. (13 slučajev).

Namesto 9 milijonov — norišnica. To ni šala ampak resničen slučaj, ki se je zgodil včeraj popoldne v Trstu. K policijskemu komisarijatu, nahajajočem se v zgradbi policijskega ravnateljstva, prisopel je namreč 32letni čevljar Vaclav Mlakar rodom iz Varaždina, stanujoči v ulici Crosada št. 3. Mož je izjavil prisotnemu nadzorniku stražarjev, da je on, Mlakar, „zadel“ dvakrat v loteriji: jedenkrat devet milijonov, drugikrat malenkost, borih 8 tisoč. A od te dōbe da ga zasledujeta dva moža, bržkone zaradi tega, ker ga namerujeta okraati. Prosil je zatorej naj mu nadzornik doda stražarja, kateri naj bi pazil na ta „lopova“. Umevno je, da je nadzornik takoj sprevidel, da se je ubožcu pomešala pamet. Z umestno pretvezo poslal ga je v spremstvu stražarja na zdravniško postajo, od tam pa so nesrečnega „loterijskega bratca“ odvedli v bolnišnico.

Roparjeva glava. Iz Belegagrada poročajo: Tihomir Kuzmanović bil je vodja hajduške čete, ki je bila strah in groza vsej deželi. Strahovitega hajduka pa nikakor niso mogli ujeti. Srbska vlada je zatorej razpisala 6000 frankov nagrade onemu, ki prinese Kuzmaničevo glavo. Ta visoka nagrada je omamila nekega hajduka, člana Kuzmanovičeve čete. Ta neverni tovariš umoril je vodjo Kuzmanoviča, ko je le-ta spal, mu odsekal glavo ter ponesel isto sodišču. Tam so mu izplačali „zasluženo“ nagrado.

Angleži proti Nemcem. Kakor smo že zadnjič na kratko omenili, so Angleži poslednji čas jako razburjeni na vse Nemce, ker je bil nemški cesar čestital predsedniku transvaalske republike na njegovem možatem postopanju nasproti angleškim nasilnikom. V današnjem zjutranjem izdanju povedali smo tudi, da je prišlo v Londonu celō do izgovorov proti Nemcem. O tej stvari poročajo iz Londona „Wr. Allg. Ztg.“: V posamičnih krajih Londonškega mesta prišlo je danes (7. t. m.) do burnih prizorov, do pouličnih bojov, katerih policija ni mogla preprečiti, ker je bila preslaba za to. Oblasti so se bale, da pride že minole sobote povodom izplačevanja mezde v ladijostavbarskih zavodih do spora med angleškimi in nemškimi delavci. Radi tega so tuje delavce (večinoma Nemce in Nizozemce) izplačali jedno urō prej, nego domačine, hotē preprečiti s tem spore. To se je večinoma posrečilo, ne glede na koje malenkostne izjeme, kajti skupine sovražnih si delavcev vendar niso trčile druga ob drugo. Danes zjutraj pa se je v vstočnem delu osrednjega mesta raznesel glas, da je došlo do krvavih pretepov med nemškimi in nizozemskimi delavci z jedne strani, in z angleš-

kimi z druge. Vsa poročila potrjajo soglasno, da so Angleži napadli svoje germanske tovariše. Poslednji so se le branili. V dōkih vnela se je pravcata bitka (omeniti treba, da služi tam okolo 3000 delavcev). Na stotine bilo je ranjenih. Kolikor se je dognalo do sedaj, bila sta dva nemška delavca ubita. Inozemci (Nemci in njih tovariši) bili so v manjšini. Zmagonosni angleški delavci drveli so po pretepu divjim kričanjem in groženjem po vstočnem delu osrednjega mesta (City). Tam se nahaja mnogo nemških tvrdk. Pred vsako trgovino, čije napis je oznamoval nemškega lastnika, ustavila se je tolpa razvnetih „zmagovalcev“, tulila, da je bilo groza in metala kamenje. Življenje lastnikov teh tvrdk bilo je v nevarnosti. Na raznih krajih skušali so izgretniki pleniti nemške trgovce in le pomirjajočemu vplivu zmernih posamičnikov med razvneto množico zahvaliti se je, da ni došlo do ropanja. — Mnogo Londonskih nemških trgovcev prosilo je zaščitja pri nemškem konzulu. Vsi nemški klubi (društva) zaprli so svoje-prostore, a tudi mnogo trgovcev ne upa več odpreti svojih trgovin.

Vino razburja živce. Sinoči bil je 29letni Alojzij Colla, lastnik mesnice v ulici Donadoni št. 4, nekoliko razvnet, ker mu je „zadnji kozarček“ preobilopovžitega vina udaril v glavo. Mož se je potem nekoliko razjezil — na čem, to je postranska stvar —, in da si menda ohladi glavo in odpre pot vinskim hlapovom, tlačečim njegove mozgane, pograbil je mesarski nož ter udaril samega sebe po težki butici. Človeška glava pa vendar ni „melon“, dasi jo včas nazivljajo „bučo“. Iz precej izdatne rane ulila se je kri (možganov nož ni dosegel) in ta kri svedočila je mesarju dovolj jasno, kaj je storil. Usmiljen stražar (bil je baš št. 141; torej naj stavi Colla v loterijo številki 1 in 41, ali pa 14 in 1, da dobi gotovo „ambo“) spremil je nasledek glavo z nje mesarskim nositeljem vred na zdravniško postajo, kjer so mu — Colla, ne stražarju — „zakolirali“ nasekano bučo. — Kaj bi za Božjo voljo, nastalo, ako bi pričeli tržaški mesarji po vzgledu Colle kar same sebe „sekati“?

Sodnijsko. Mesar Alojzij Suppančig (Zupančič) in njegova soproga Evgenija, lastnika mesnice v ulici Farneto, bila sta včeraj obsojena zaradi obrekovanja, oziroma žaljenja na časti vsak na 30 glđ. globe. Oba sta namreč širila izmišljeno govorico o mesarju Franu Semerji, ki ima svojo mesnico blizu njune, da isti prodaja konjsko meso namesto govejega in da so mu oblasti že zaplenile več konjskega mesa. S to lažjo odvracala sta knpce od Semerove mesnice in jih zvajljala v svojo.

Policijsko. Stražarji so to noč prišli in zaprli 5 pijancev, ki so razgrajali v ulici Sette Fontane. — 26letnega dninarja Danijela Krca iz Komna zaprli so, ker se je brez posla potikal po Trstu, dasi je bil že izgnan od tu. — 22letna dninarica Marija Donda iz Trsta, pristojna v Videm na Laškem, bila je svoječasna iz različnih vzrokov izgnana iz vseh dežel tostranske državne polovice. Vzlic temu došla je v Trst, toda stražarji so prišli včeraj ponjo v nje stanovanje in jo odvedli v zapor. — 26letnega težaka Ivana Appela zasačili so stražarji minolo noč, ko je nesel po ulici Solitario 4 kokoši, o katerih ni znal, kako so došle njemu v roke. Seveda so ga zaprli. — 14letnega brezposelnega Petra Perusina iz Trsta, stanujočega v ulici Rigutti št. 29, stavili so pod ključ, ker je bil vkradel čevljarju Luinu 2 para čevljev in mu zlobno poškodoval druga dva para. — Stražarji Sv. Ivan-Vrdeljskega komisarijata zaprli so žimničarja Josipa Novaka iz Kostanjevice, ker je po noči razgrajal po ulici Giulia, 25letnega peka Stefana Szabō iz Ogerske pa radi postopanja.

Loterijske številke. Izžrebane dne 8. t. m.:

Praga	12,	27,	76,	66,	77.
Inomost	27,	65,	55,	82,	71.
Lvov	59,	17,	15,	33,	46.

Najnovejše vesti.

Poreč 9. (Izv. brz. poročilo „Edinosti“.)

Tudi današnje seje deželnega zbora udeležil se je namestnik Rinaldini. Pri volitvi raznih odsekov je italijanska večina popolnoma prezrla slovansko manjšino. Poslednja je pri prvih dveh volitvah oddala svoje glasove za člane večine in manjšine, pozneje pa, ko je

videla, kako postopa večina, je oddajala bele listke. — Najviša rešitev resolucije o razpravnem jeziku izročila se je po sklepu večine politiško-gospodarskemu odseku v proučenje in poročilo.

Gorica 9. V deželni šolski svet je izvoljen se slovenske strani posl. dr. Henrik Tuma. Ta izvolitev razveseli gotovo vse zavedne Slovence.

Novi Jork 9. Iz Caracassa (glavno mesto republike Venezuela v južni Ameriki) poročajo, da je vlada dala zapreti več znamenitih mož, ki so bili na sumu, da stojē z Angleži v zvezi, da bi vrgli sedanjega predsednika republike — Novo-Jorškemu „World“ javljajo iz Caracassa: V Venezueli proglašeno je revolucionarno stanje. Vlada je pozvala zbornico, da vsprejme naredbo, glasom katere naj bi se postavilo smrtno obsodbo na vsakega, ki bi bil v tajni zvezi s katerokoli neameriško vlado. Govori se, da Angleška podpihuje revolucionarno gibanje.

London 9. „Times“ izjavlja, da bi Angleška vsakakor odklonila ponudbo evropske konference, ki naj bi posredovala med Anglijo in nje nasprotniki.

Trgovinske brzojavke.

Bucimpešta. Pšenica za jesen 7.13 7.14 Pšenica za spomlad 1896 6.90 — do 6.91. Oves za jesen — — — — — 113 za spomlad 6.22 6.24 Koruza za oktober — — — — — maj-juni 1896 4.42 — 4.45
Pšenica nova od 78 kil. f. 6.95 — 7.05 od 79 kil. f. 7. — 7.10. od 80 kil. f. 7.05 — 7.15 od 81 kil. f. 7.15 — 7.25, od 82 kil. f. 7.25 — 7.30. — Jedmon 5.60 — 5.75 prosa 5.40 — 5.75 rž nova 6.06.20

Pšenica mirneje, prodaja 15000 met. st., trg mlačen Vreme: milo.

Praga. Narodniirani sladkor f. 13.87. —, za ma 14.80. Oktober-december. 13.90

Praga. Centrifugal novi, postavljen v Trst in carino vred odpošiljatev pracoj f. 31.50. Con canne 32.25 32.50 Čistvorni 33.25 33.50 V glavah (sodi) 33.50 — 34. — jako stalno

Havro. Kava Santos good average za januar 80.50, za maj 84. mirno

Hamburg. Santos good average za januar 70.25 za mare 69.25 za maj 67.75 trg miren.

Dunajska borza 9. januarja 1896

	včeraj	danes
Državni dolg v papirju	99.90	99.90
„ „ v srebru	100.50	100.55
Avstrijska renta v zlatu	121.90	122.05
„ „ v kronah	99.95	99.95
Kreditne akcije	359.25	359.25
London 10 Let.	121.45	121.40
Napoleoni	9.61 1/2	9.61 1/2
20 mark	11.85	11.85
100 Italj. lir	44.15	44.10

Za svojo, na veliki in mnogo frequentovani cesti Trst-Reka stoječo hišo in gospodarska poslopja iščem **najemnika**, ki bi hotel vzeti **v zakup** tudi Krčmo in ki bi imel **dovoljna sredstva** in sposobnosti za ustanovitev **prodajalnice** z mešanim blagom in deželnimi pridelki na drobno in debelo.

Pripravljen sem v prvem letu vdeleževati se tega podjetja **z delom in denarjem**.

Radi svoječasne preselitve na Dunaj prodam tudi vse posestvo, ležeče blizu svetovno znani škocjanskih jam, proti plačilu na desetletne obroke.

Aleksander Mahorčič,

Matavun pri Divači.

Nič več kašlja!

Balzamski pectoralski prah ozdravi vsak kašelj, plučni in bronhijalni katar, dobiva se v odlikovani lekarni PRAXMARER „Al due Mori“ Trst, veliki trg. Poštne pošiljave izvršujejo neutegoma.

Liniment. Capsici comp.

z sidrom

iz Richterjeve lekarne v Pragi.

priporočano izvrstno, bolečine blažeče mazilo; dobiva se po 40 nvč., 70 nvč. in 1 glđ. po vseh lekarnah. Zahteva naj se blagovoljno to splošno priljubljeno domače sredstvo za kratko kot

Richterjev liniment s „sidrom“

ter naj se previdnostno vsprejmejo le take steklenice kot pristne, ki imajo znano varstveno znamko „sidro“.

Richterjeva lekarna

„Pri zlatem levu“ v Pragi.

